

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **N. A. S.**, st. přísl. Vietnamská socialistická republika, zast. Mgr. Jiří Hladíkem, advokátem, se sídlem Brno, nám. 28. října 1898/9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2011, č.j. MV-16636-2/SO-2011,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 3.11.2011, č.j. MV-16636-2/SO/2011 s e z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- I I . Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 14.682,08 Kč a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Jiřího Hladíka, advokáta.**

O d ů v o d ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jako opožděné jeho odvolání, které podal proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, Inspektorátu cizinecké policie Plzeň ze dne 10.8.2009, č.j.: CPPL-51905-1/ČJ-2008-64PP-2.SK, jímž byla žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu podle ust. § 871 odst. 1 písm. b) věty druhé zákona č. 326/1999 Sb.

Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí v záhlaví uvedl, že žalobce podal odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 10.8.2009, č.j.: CPPL-51905-1/ČJ-2008-64PP-2SK, v odůvodnění pak konstatoval, že Inspektorát cizinecké policie Plzeň svým rozhodnutím ze dne 20.8.2009, č.j.: CPPL-51905-1/ČJ-2008-64PP-2SK dle ust. § 871 odst. 1

písm. b) věty druhé zákona č. 326/1999 Sb. zrušil žalobci platnost povolení k trvalému pobytu na území, které mu bylo vydáno dne 8.1.2007. Dále pak žalovaný zrekapituloval předchozí správní řízení s tím, že měl za to, že odvolání, které podal žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí, bylo podáno opožděně. Z obsahu správního spisu podle žalovaného je zřejmé, že rozhodnutí ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu převzal osobně dne 23.9.2009 ustanovený opatrovník na Inspektorátu cizinecké policie Plzeň, tj. Diecézní charita Plzeň. Není tedy pochyb o tom, že napadené rozhodnutí převzala osoba k tomu oprávněná.

Z obsahu správního spisu podle žalovaného rovněž vyplývá, že oznámení o možnosti převzetí písemnosti bylo vyvěšeno na úřední desce a z tohoto oznámení je zřejmé, že bylo vyvěšeno dne 24.9.2009 a dne 8.10.2009 bylo svěšeno. Žalovaný pak přisvědčil námitce žalobce, že v oznámení o možnosti převzetí písemnosti ze dne 24.9.2009 byla chyba, kdy namísto rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu bylo v oznámení uvedeno rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu, nicméně se podle žalovaného jednalo o zřejmou nesprávnost v písemném vyhotovení tohoto oznámení.

Žalovaný dále konstatoval, že správní orgán I. stupně předmětné rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu ve smyslu ust. § 34 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. opatrovníkovi doručil dne 23.9.2009. Dle ust. § 25 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. doručil tuto písemnost i veřejnou vyhláškou. S ohledem na ust. § 34 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. nemá podle žalovaného doručení rozhodnutí veřejnou vyhláškou účinky pro běh lhůt a má pouze pořádkový charakter. S ohledem na ust. § 40 zákona č. 500/2004 Sb. žalobci dne 24.9.2009, tj. ode dne následujícím po dni převzetí rozhodnutí ustanoveným opatrovníkem, plynula patnáctidenní lhůta pro podání odvolání. Poslední den této lhůty připadl na čtvrtek 8.10.2009, dne 9.10.2009 prvoinstanční rozhodnutí nabylo právní moci. Odvolání podané dne 30.11.2010, tedy po více než jednom roce od nabytí právní moci rozhodnutí, je podle žalovaného tedy opožděné. Inspektorát cizinecké policie Plzeň pak dle názoru žalovaného nepřesně vyznačil na svém rozhodnutí datum nabytí právní moci dne 8.10.2009, a proto po nabytí právní moci rozhodnutí žalovaného provede úřední opravu tohoto data na datum 9.10.2009.

Žalobce v žalobě uvedl, že doposud nedošlo ani k řádnému doručení opatrovníkovi a ani k řádnému doručení prostřednictvím veřejné vyhlášky.

Žalobce namítal předčasné doručení meritorního rozhodnutí opatrovníkovi a současně i vadnost samotného ustanovení opatrovníka, když tatáž osoba Diecézní charita Plzeň byla ustanovena žalobci usnesením ze dne 23.9.2009, kdy si opatrovník usnesení osobně ještě téhož dne převzal, nicméně ta samá osoba již předtím, tj. dne 25.6.2009 byla ustanovena jiným dvěma účastníkům, a sice S. Ž., nar. X a S. F., nar. X. Z důvodu kolize zájmů nemohla být tatáž osoba podle žalobce ustanovena opatrovníkem všem třem osobám. Žalobce rovněž upozornil na skutečnost, která je známá i správnímu orgánu a to, že ustanovený opatrovník přistupuje k plnění funkce opatrovníka pasivně, omezuje se pouze na převzetí písemností, aniž by alespoň nahlédl do spisových materiálů.

Žalobce se také neztotožnil s názorem žalovaného, že doručování prostřednictvím veřejné vyhlášky lze považovat pouze za pořádkové. Podle žalobce nelze pořádkový charakter ze správního řádu dovodit. Nadto upozornil na ustálenou praxi, kdy je vyžadováno naplnění

řádného doručení jak opatrovníkovi, tak cestou veřejné vyhlášky a na nesprávné sejmutí vyvěšeného oznámení. Rovněž pak poukázal na nesprávné označení rozhodnutí, když oznámení uvádí, že bylo vyvěšeno rozhodnutí ve věci zrušení povolení k dlouhodobému pobytu na území, takovéto rozhodnutí však neexistuje, když se v dané věci meritorní rozhodnutí zabývalo zrušením povolení k trvalému pobytu.

Žalobce také namítal, že ani samotné ustanovení opatrovníka nelze mít za řádné z důvodu procesních. Usnesení o ustanovení opatrovníka bylo totiž doručeno pouze opatrovníkovi a to osobně dne 23.9.2009, vyhláškou samotnému účastníkovi doručeno nebylo. Absence doručení usnesení o ustanovení opatrovníka žalobci prostřednictvím veřejné vyhlášky pak podle žalobce způsobuje, že opatrovník nebyl řádně ustanoven.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na spisový materiál a své rozhodnutí a navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Při ústním jednání dne 15.12.2015 nedošlo k žádným změnám v právních názorech a procesních stanoviscích žalobce. Žalovaný se pak omluvil z neúčasti na tomto jednání.

Ve správním spise se pro danou věc nacházejí tyto podstatné dokumenty a rozhodnutí: Oznámení Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, Inspektorátu cizinecké policie Plzeň o zahájení řízení a nařízení ústního jednání ze dne 13.10.2008; protokoly sepsané Policií ČR, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie Plzeň, Inspektorátem cizinecké policie Plzeň o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 26.11.2008 č.j. CPPL-51905-1/ČJ-2008-64PP-2.SK a č.j. CPPL-51905-1/ČJ-2008-64PP-2.SK; rozhodnutí Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, Inspektorátu cizinecké policie Plzeň ze dne 10.8.2009 č.j.: CPPL-51905-1/ČJ-2008-64PP-2.SK; odvolání žalobce ze dne 29.11.2010 vč. jeho doplnění ze dne 27.1.2011 a ze dne 1.2.2011; žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 3.11.2011, č.j. MV-16636-2/SO-2011.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud posoudil předmětnou věc takto:

Žalobce dne 16.11.2006 podal u Oddělení cizinecké policie Brno-město žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle ust. § 87h odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. K žádosti předložil kopii rodného listu občana České republiky F. S., nar. X, kopii osvědčení o státním občanství F. S., nar. X a doklad o ubytování. Dne 8.1.2007 bylo žalobci vydáno povolení k trvalému pobytu na území České republiky dle § 87h zákona č. 326/1999 Sb. Dne 6.10.2008 se k Inspektorátu cizinecké policie Brno dostavila paní Ž. S., nar. X, se kterou byl sepsán záznam o podaném vysvětlení, kde uvedla, že je matkou tří dětí a

to M. S., F. S. a O. S.. V roce 2006 jí měl kontaktovat muž romské národnosti a navrhnout jí, aby nechala zapsat do rodných listů jako otce dětí nějaké muže za úplatu 15.000,- Kč za každé dítě a za pravidelné výživné ve výši 1.000,- Kč. Jako otcové byli na matrice Městského úřadu v Brně zapsáni státní občané Vietnamu. Paní Stojková rovněž mimo jiné uvedla, že ani jeden ze zapsaných otců na rodných listech není otcem jejích dětí. Žalobce byl uveden jako otec v rodném listu F. S., nar. X. Dne 5.11.2008 zahájil Inspektorát cizinecké policie Plzeň z moci úřední správní řízení ve věci zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu vydaného dle § 87h zákona č. 326/1999 Sb. Rozhodnutím Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, Inspektorátu cizinecké policie Plzeň ze dne 10.8.2009. č.j. CPPL-51905-1/ČJ-2008-64PP-2.SK byla platnost povolení k trvalému pobytu vydaného žalobci zrušena. Správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že na základě zjištěných a v rozhodnutí uvedených skutečností předchází jednání žalobce na území České republiky přímo nebo v minulé době skutečně a závažně ohrožovalo a ohrožuje základní zájmy společnosti, neboť ze strany žalobce došlo ke zneužití práv a obcházení zákona při získávání postavení rodinného příslušníka občana České republiky, resp. získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Správní orgán I. stupně současně také uvedl, že není v zájmu České republiky, aby na území České republiky pobývali cizinci, kteří závažným způsobem porušují vyvážený stav společenských vztahů respektující vžitá či místně uznávaná pravidla způsobu života a společenského chování (slušnosti) vycházející z poměrů daného místa a z tam obecně přijímaných zásad a pravidel morálky (veřejný pořádek). Správní orgán se rozhodl zrušit platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu dle ust. § 87l odst. 1 písm. b) věty druhé zákona č. 326/1999 Sb., jelikož měl dostatečně prokázaný skutečný stav dané věci, tj. obcházení zákona č. 326/1999 Sb. Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, které žalovaný zamítl, jako opožděné s tím, že správní orgán I. stupně doručil své rozhodnutí dne 23.9.2009 ustanovenému opatrovníkovi a to Diecézní charitě Plzeň. Podle žalovaného není pochyb o tom, že napadené rozhodnutí převzala osoba k tomu oprávněná a že správní orgán doručil dle ust. § 25 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. tuto písemnost i veřejnou vyhláškou. Konstatoval, že odvolání podané dne 30.11.2010 je opožděné, když marně uplynula lhůta pro jeho podání a prvoinstanční rozhodnutí nabylo právní moci dne 9.10.2009.

V dané věci je spor o to, zda odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo podáno včas, nebo po uplynutí lhůty pro podání odvolání a bylo třeba tedy objasnit okolnosti, za jakých bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně doručováno.

Žalobce v žalobě vytýká nesprávný postup při ustanovení mu opatrovníka, kterému pak bylo rozhodnutí vydané v I. stupni doručováno, když tedy je zřejmé, že opatrovník byl ustanoven jeden a tentýž dalším osobám (Ž. S. a F. S.), které byly předmětného řízení účastny, ačkoliv v dané věci je mezi nimi kolize zájmů a měl za to, že tedy stejný opatrovník za takového stavu věci je nemůže řádně zastupovat. Přitom k rozdílnosti zájmů došlo v průběhu správního řízení před správním orgánem I. stupně, takže rozpor mezi dalšími osobami (Ž. S. a F.S.), tedy tato skutečnost byla zjevná a správní orgán I. stupně k ní měl přihlédnout a měl ji respektovat. Rovněž žalobce upozornil na skutečnost, která je i správnímu orgánu dobře známá a to, že ustanovený opatrovník přistupuje k plnění funkce pasivně, omezuje se pouze na převzetí písemností, aniž by alespoň nahlédl do spisových materiálů.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že je nutno souhlasit s touto námitkou žalobce a má za to, že správní orgán I. stupně pochybil, jestliže za stavu rozporů mezi zúčastněnými osobami i žalobci ustanovil téhož opatrovníka jako dalším účastníkům řízení a jestliže pak takovému opatrovníkovi doručoval. Zde je na místě připomenout nález Ústavního soudu ze

dne 25. 9. 2002, sp. zn. I. ÚS 559/2000, publikovaný pod č. 111/2002 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, kde se podává, že „[n]epřítomnému účastníkovi soudního řízení musí být zajištěna ochrana jeho zájmů i základních práv. Funkce opatrovníka nebyla zákonem stanovena, aby usnadňovala činnost soudu tím, že má kam odesílat písemnosti. Byla vytvořena proto, aby do důsledku hájila zájmy nepřítomného, což představuje mj. studium spisu, podávání vyjádření a vedení celého sporu za nepřítomného tak, jak by takovou povinnost byl nucen plnit smluvní zástupce. (...) Opatrovníka je pak třeba hledat především v okruhu osob blízkých osobě zastupovaného, resp. těch, jež jsou schopny skutečně reprezentovat zájmy účastníka.“ Tyto principy by měly být zachovány a měly platit i ve správním řízení. Je třeba tedy mít za to, že doručování nebylo provedeno platně, tedy v souladu se zákonem a pak ovšem nebylo tedy možno ani konstatovat, že by odvolání bylo podáno po uplynutí lhůty pro podání odvolání, když prvoinstanční rozhodnutí nebylo řádně doručeno.

Za tohoto stavu věci musel soud napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, v němž tedy žalovaný učiní v rámci své pravomoci odvolacího správního orgánu takové úkony, nebo takové opatření, aby předmětné prvostupňové rozhodnutí bylo nejprve řádně doručeno.

Navíc musí soud ještě poukázat na skutečnost, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného je nesrozumitelné pro rozpornost údajů v záhlaví a v odůvodnění, když v záhlaví se uvádí, že je rozhodnutím o odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 10.8.2009, jímž byla odvolateli zrušena platnost povolení k trvalému pobytu, zatímco v odůvodnění v části I. se uvádí, že to byl Inspektorát cizinecké policie, který svým rozhodnutím ze dne 20.8.2009 zrušil odvolateli (žalobci) platnost povolení k trvalému pobytu na území. Není tedy jasné, o jakém rozhodnutí vlastně bylo rozhodováno, které rozhodnutí mělo být odvoláním žalobce napadeno, a i z tohoto důvodu by bylo na místě napadené rozhodnutí zrušit a vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Vzhledem ke shora uvedenému soud podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil. V souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud při zrušení napadeného rozhodnutí současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. v dalším řízení vázán.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč, náklady zastoupení žalobce advokátem ve výši 8.200,- Kč, což tvoří 2 úkony právní služby po 2.100,- dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., 1 úkon právní služby po 3.100,- dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb. a 3 režijní paušály po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., náhrada za promeškaný čas ve výši 1.000,- Kč dle § 14 odst. 1 písm. a) zákona č. 177/1996 Sb., cestovné ve výši 2.482,08 Kč. Náklady řízení tedy činí celkem 14.682,08 Kč, jak je ve výroku rozsudku uvedeno.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. prosince 2015

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková